

Anyukám szerint, ameddig ő a szülőszobában vajúdott, apukám végig a Titanicot nézte a váróban. Apukám szerint ő végig ott volt anya mellett, fogta a kezét, és próbálta nyugtatni. Akárhogy is, anyukám elájult a szülés közben, és másodperceken múlt, hogy oxigénhiányosan születek vagy nem, és az első szerencsém az életben az volt, hogy anyukám időben jól lett aznap. Aztán ezt a szerencsét később követte még sok másik, nem tudom, hogy hogyan csinálom, de sokszor érzem, hogy a legtöbb sikeremet inkább a szerencsének köszönhetem, mint magamnak. Mindenesetre, az biztos, hogy ez a történet a születésemről, remekül ábrázolja a szüleim kapcsolatát. Ehhez hasonló történet, a „melyik volt az első szavam” kérdése is, és még nagyon sok dolog a későbbiekben. Ezért, ahogy az életembe is nagyon jó bevezetés volt, úgy ehhez a szöveghez is tökéletes bevezetésnek éreztem ezt a történetet.

Nehéz lenne az életem meghatározó eseményeit listázni, annyi dolog történt velem, mint nyilván mindannyiunkkal, de most, még egy szisztémát sem tudtam kitalálni elsőre, amit leírhatnék. Végül arra jutottam, hogy az a dolog amire az egyik legbüszkébb vagyok mostanában, az az érzelmi intelligenciám, és ahhoz, hogy így viszonyuljak magamhoz, és az emberekhez ahogy most teszem, ahhoz sok nehézségen és akadályon keresztül kellett jutni. Valójában egy egész gyerekkoron át kellett vágjak ahhoz, hogy mára már felnőtt legyek, vagy legalábbis mondhassam magam annak. Ezek az állomások voltak szerintem, amik leginkább meghatároznak engem, és amiken érdemes végig menni, amennyire idő, energia és a betűk engedik.

A nevelésben nagyon sokáig, csak anyukám vett részt, annak ellenére, hogy apukámmal együtt éltünk. Természetesen engeteg pozitív emlékem van vele, és hozzájárult mondjuk a beszédfejlődésemhez, és hasonlókhhoz, de fegyelmezni nem igazán fegyelmezett, inkább csak játszottunk, ami szintén nagyon fontos persze, de ez ahhoz vezetett, hogy még tizenhét éves fejjel sem tudok tőle véleményt elfogadni, legtöbbször meg sem kérdezem tőle, hogy elenged-e valahova, csak anyukám szava az, amire hallgatni tudok. A dohányzásról is a testvéreim születésekor szokott le, akkor jött rá, hogy ő is részt akar venni a gyereknevelésben. Akkor én már öt éves voltam majdnem, nálam már késő volt, de a tesóim, már előszeretettel használják ki a szüleink közti nevelési ellentéteket.

Óvodából, egy évvel korábban mentem iskolába, mint kellett volna, és mindenféle vizsgálatot kellett velem csinálni, amiből kiderült, hogy alkalmas vagyok-e az iskolára, de az utolsó ovis évemben már feladatokat oldottam alvásidőben, úgyhogy mindenki számított rá, hogy engedélyezni fogják. Alsó tagozat elején, azt hitték, hogy diszlexiás, és diszkalkúliás is

vagyok, úgyhogy újabb vizsgálatokon kellett részt vennem, ahol kiderült, hogy ha anyukámat kiküldik a teremből, akkor mindent tökéletesen meg tudok csinálni, így nagyon hamar elengedték a kezem tanulási szempontból a szüleim. Ennek az időszaknak a másik fontos eleme, az első legjobb barátnőm, aki arra kért, hogy ne játsszak másokkal soha, akkor se, ha ő beteg, én pedig hűséges barátként csak vele töltöttem az időmet, vagy egyedül, így amikor lecserélt, olyan volt, mintha egy idegen közösségben lettem volna, teljesen egyedül. Arról viszont máig nehezen sikerül leszoknom, hogy ne mások igényeit helyezzem előtérbe. Nagyon sokáig csak egy barátnőm volt egyszerre, és sorban a következő a halálomat kívánta, az azutáni pedig nem értékelt belőlem semmit és állandóan kinevetett. Ezután az osztályfőnököm megkért egy csapat gyereket, hogy barátkozzanak velem mert egyedül vagyok, de pár hónap után kiderült, hogy csak azért voltam ott velük végig, és csak azért hívtak el egy szülinapi bulira, mert meg lettek rá kérve. Ez az eset remekül megalapozta azt, hogy nagyon nehezen hiszem el, hogy valaki szeret, és nem csak megjátssza valamiért, és azt a félelmemet is, hogy el fognak hagyni, bár ezutóbbihoz azért több kellett, mint annyi, hogy felszólításra barátkoztak velem.

A szüleim között nagyon rég óta sok konfliktus van, annyira, hogy mint egy pár hete megtudtam, még csecsemő koromban is volt egyszer, hogy apukám elköltözött tőlünk. Azt is pár hónappal ezelőtt tudtam meg, hogy lombikbébi programban vettek részt a szüleim, és így születtem meg. Így voltak a szüleim két éven keresztül, hogy próbálkoztak egy gyerekkel, és közben hol együtt voltak, hol nem. Annak félelmemnek pedig, hogy el fognak hagyni, pedig melegágya volt ez a kapcsolat, főleg, hogy előfordult, hogy anyukám becsapta az ajtót, és vissza se jött másnapig. Gyerek fejjel pedig persze nem tudtam eldönteni, hogy visszajön-e egyáltalán valaha. Volt olyan is, hogy a szülinapom előtt történt meg ez, ami egyben az iskolakezdés is, és mégjobban kétségbe voltam esve, mint alapból, de felhívtam a nagynénémet, hogy jöjjön értem, bepakoltam az iskolatászkám, és már majdnem elvittek otthonról, amikor anya visszatért. Mindig mindenre felkészülök, a mai napig, szinte akármiből ki tudom hozni magam. Ez részben anyukám megoldásorientáltságra való neveléséből fakad (ami a gyakorlatban kevésszer működött nála, de az elméletet nagyon jól átadta nekem és nagyon sok helyzetből könnyen ki tudok így keveredni) részben pedig abból, hogy sosem tudtam, hogy mikor jön el a pont, hogy egyedül kell megoldanom mindent.

Egy másik kritikus pont, ami az alapszorongásaimat erősítette a kezdetektől fogva, az anyukámnak az a szavajárása volt, hogy „felakasztom magam egy diófára”. Ez rendszeresen elhangzott, és bár eleinte nem tudtam, hogy ez mit jelent, a tudatalattimra elég sok hatással

volt ahhoz, hogy féljek ettől, a mai napig. De mindig is nagyon talpraesett voltam, vagyis annak kellett lennem, így beletanultam abba, hogy a saját lelki problémáimat is megoldjam. Amikor tizenegy évesen először szorongásos tünetek jelentkeztek nálam, magamtól kezdtem el fejleszteni magamon, és feszegetni a komfortzónámat. Tizenkét évesen önismerettel foglalkozó tartalmakat fogyasztottam az interneten, és részben innen tájékozódva, részben magamtól kikapasztalva segítettem magamnak túllendülni a problémáimon. Tizenhárom éves voltam, amikor anyukám azt mondta, hogy nagyon büszke rám, és arra ahogy magamhoz állok, mert ő huszonéves volt amikor ezzel egyáltalán foglalkozni kezdett. De nem azért jutottam el erre a pontra mert egy kis öngyógyító zseni lettem volna, inkább azért, mert muszáj volt. Az osztályfőnökömbe nem kapaszkodhattam nagyon azután, ami történt, bár nagyon szerettem, és most is jó kapcsolatot ápolok vele, és semmi harag nincs bennem azzal kapcsolatban ahogy a „nincsenek barátaim” problémakört kezelte. Az iskolapszichológus öt évesként kezelt, én pedig úgy éreztem, már érettebb vagyok ennél, ezért belé sem kapaszkodhattam, vallásokhoz soha nem volt közöm, nem is lettem rendszeren edukálva egyikről sem, a kereszténységről is csak a történelemóra miatt tudok dolgokat, és bár párszor szerettem volna hinni Istenben, de nem tudtam, hogy hogyan érhetném el, és bár próbálkoztam néha imádkozással, leginkább nevetségesnek éreztem magam ezektől a próbálkozásoktól, mert hivatalosan nem tudtam, hogyan kellett csinálni, és nem is hittem el igazán, hogy ezzel érek bármit is, úgyhogy Istenhez se tudtam fordulni. Illetve nem egészen úgy működik a hit, hogy megpróbálok hinni Istenben, ennél sokkal összetettebb folyamat ez. Apukámnak képzeletbeli fiókja van, ahova begyűri a dolgokat és sosem veszi ki onnan többé, és azt hiszi ezzel el van intézve minden, anyukám pedig kitudja mióta kezeletlen depresszióval küzd, szeretetet nagyon nehezen fejez ki, és bár megbeszéltem vele a problémáimat, leginkább csak azután tettem ezt meg, miután már magamban lerendeztem. Sokszor éreztem azt hogy leginkább csak saját magamhoz tartozom, hiszen én vagyok az egyetlen akire számíthatok mindig, minden helyzetben, és én vagyok az egyetlen, aki biztosan soha nem fog elhagyni. Szerencsére, mára már könnyebben bízom másokban, és pont az ellenkezőjét érzem ennek, vagyis azt, hogy tartozom egy családnak, már félig egy másik család, a barátomé is befogadott, tartozom a barátaimhoz, és tartozom a zeneiskolai közösséghez is. A zeneiskolában van a számomra legfontosabb tanár, a hegedűtanárom. Bár nem szeretném a hangszeret hivatásomnak, mégis évek óta foglalkozom vele és a tanárom végig kísért mindenem. Ő volt az első ember a családtagjaimon kívül, akire azt tudtam mondani, hogy az életemet is rábíznom bármikor. Ha már anyagilag és lelkileg is stabil leszek, szeretnék egy kis zenekarhoz csatlakozni. Remélem erre nem kell több évtizedet várnom.

A legtöbb dolog utólag állt össze, mivel amíg kicsi voltam nem igazán beszéltek velem lelki dolgokról a szüleim. Például azt is csak utólag tudom, hogy a szorongást és a kényszerbetegséget is örököltem, és anyukám is ugyan ezekkel küzd és küzdött, valamint, a „majd én megoldom egyedül” hozzáállás is kórosan terjed a családban. Ez valószínűleg annak köszönhető, hogy egyik generációnak sem voltak érzelmileg elérhető szülei. Így fojtja el mindenki magában a problémáit, és azt hiszem én vagyok, az első a családból, aki foglalkozik is aktívan a problémákkal fiatal kora óta. Anyukám későn kezdte, és hosszú évekig tartó kihagyások voltak időközben. Bár úgy nagyon nehéz visszafejteni a dolgokat, ha a család nagy része nem hajlandó beszélni érzelmekről. A nagymamámól is én húztam ki először bármilyen információt a gyerekkoráról, anyukámmal soha nem beszélt ilyesmire, és én is csak annyival vagyok beljebb, hogy a dédapám, rengeteget káromkodott, és a nagymamám úgy tudná jellemezni a gyerekkorát, hogy „traumatikus”. Anyukám azért többet osztott meg a gyerekkorából, de az érzelmek kifejezés neki sem az erőssége. Egy hónapja nagyjából odajött hozzám, magától, és azt mondta, teljesen magától, hogy szeret, és ezután szintén magától, alkalomtól függetlenül megölelt. Belőlem ez egy kiadós zokogást váltott ki, és azt hiszem, hogy ez egy eléggé szemléletes példa a lelki állapotára és a kapcsolatunkra.

Gyerekkoromban sokáig próbálkoztam a szüleim kapcsolatának helyrehozásával. Azt képzeltem például, hogyha beteszem apukám székét az asztalhoz, akkor anyukám nem lesz dühös és nem fognak kiabálni. Nagyon sokat dolgoztam azon, hogy anyukám hangulatához igazodjak, hogy béke legyen a családban. Ettől persze nem lett jobb, csak annyi történt, hogy amikor végre elváltak, apukámat hibáztattam, mert nem értettem miért olyan nehéz megérteni anyukám igényeit. Csupán azt nem vettem figyelembe, hogy én rengeteg időt töltöttem annak a megfigyelésével, hogy neki mitől és hogyan lesz jobb, hogyan tudom felvidítani, mikor nem szabad megölelni, mikor szabad kérni dolgokat és mikor nem, mikor lehet viccelődni és mikor kell csendben maradni. Ez pedig egyetlen embertől sem várható el, amire én is csak nemrég jöttem rá. De nekem már késő, hiszen nagyon nehezen mondok nemet másoknak, és mindig kaméleonként illeszkedem mások hangulatához, hogy semmilyen konfliktus ne merülhessen fel. Persze ezzel a felismeréssel, már egy lépéssel közelebb vagyok ahhoz, hogy kitörjek ebből, és már most nagyon sok energiát fektetek abba, hogy ne az legyen az első gondolatom, hogy „mit gondolnak mások”, hanem az, hogy én, mit gondolok.

Ahhoz, hogy apukámat hibáztassam, az is kellett, hogy apukám rengeteg intim, és indokolatlan részletet osszon meg a kapcsolatukból, arról, hogy milyen társkeresőn van fent és arról, hogy milyen randit mondott le. Közel egy évig nem tudtam normálisan megölelni

ezután a beszélgetéssorozat után Apukámat. Ezenfelül amúgy is éberem figyeltem mindig, hogy mikor miről megy a vita, hogy anyukám kedvére tehessek később és hogy tudjam, hogy mi fog következni és ne érjen semmi meglepetés. Reggel már úgy keltem fel az ágyból, hogy tudtam, hogy milyen hangulatra számítsak reggelinél. Most sem vagyok túl jó alvó, bármire felkelek, ami elkerülhetetlen volt ezután. A nagypapám halálát is hetekkel azelőtt tudtam, hogy apukám elmondta nekem. Hajnalban hívták apukámat, amire azonnal felkeltem, és addig nem nyugodtam amíg rá nem jöttem, hogy mi történt. Tudtam, hogy kórházban van, és apukám hangjából hallottam, hogy nagy baj van, pedig csak annyit mondott „jézus isten”, szóval nem volt annyira nehéz kikövetkeztetni.

Folyamatosan mindenkiről információkat jegyzek, hogy alkalmazkodni tudjak, és sokan meglepődnek, hogy milyen figyelmes vagyok. A barátom szokta mondogatni, hogy mennyire jó, hogy én így megoldok mindent, és milyen figyelmes vagyok, én pedig minden alkalommal emlékeztetem rá, hogy ez miért van, és hogy hiába kell neki mindig emberekre támaszkodnia, és nekem nem, azért azt számolja bele, hogy mi az ára ennek a szuperképességnek. Ha úgy vesszük, ez is egy szerencse, amit kaptam az élettől, és hosszútávú célom, hogy ebből csak a pozitív rész maradjon, csak az, hogy jó az önismeretem, és az a rész tűnjön el, hogy ennyire adok mások véleményére, és ennyire szorongok állandóan. Úgy gondolom, hogy idővel minden pillanatáról az életnek kiderül, hogy miért történt, és miért volt értelme, és azt érzem, hogy ez a kettősség a szüleim kapcsolatában és ezek a különös dolgok, amik történtek velem gyerekként, csak megerősítettek.

Az önkeresési fázisa az életemnek tizenegy éves koromban nyílt meg, és azóta sem záródott le. Sok terápián vettem részt az évek alatt, viszonylag sok pszichológushoz jutottam el, de egyikükkel sem találtam igazán a hangot., és a legtöbbször pár alkalom után elköszöntem tőlük. Végül egy pszichiáterhez kerültem, akivel könnyen kijövök, akivel őszinte tudok lenni és aki évek óta foglalkozik velem. Az egyetlen probléma az volt, hogy folyamatosan hullámszik az állapotom, és az időpontjaim úgy jöttek ki általában, hogy jó időszakomban voltam éppen a találkozás napján, és ilyenkor hajlamos voltam, az igazi, nagy problémákat lekicsinyítem, és elhitetni, hogy jól tartom magam. Ennek következményében egy pár hónapra kibillent a rendes kezelésem a helyéről, mert nem tűntem úgy, mint aki igazán rosszul van. Ezenkívül az évek során még csoportterápiákat is próbáltam, és magamtól is igyekeztem technikákat tanulni.

Mindenkit meg szeretnék menteni folyamatosan, és úgy gondoltam sokáig, hogy ez lehetséges. Mára már nem hiszem, hogy mindenkit meg lehet menteni. Abban sem vagyok

biztos igazán, hogy mindenkin lehet segíteni. Anyukám mondogatta sokat, hogy „csak azon lehet segíteni, aki hagyja”, de nagyon sok idő volt mire elfogadtam, hogy ez igaz. Ezt ma, pont anyukámon tudom érvényesíteni a legjobban. A depresszióval való küzdését, bár fáj nézni, de tudom, hogy nem vagyok képes őt elindítani a gyógyulás útján, akármennyire is szeretném. Az ezköztáram is véges, és az érintés, vagy ölelés kizárásával sokat szűkülnek a lehetőségek, főleg úgy, hogy nem akarom megmondani neki, hogy mit csináljon, vagy honnan induljon el. De azért lehet, hogy idővel el fogunk jutni oda, hogy olyan beszélgetések zajlanak majd le köztünk, amik elindítják az önsegítés útján, vagy csak simán eljut oda, hogy merje rábízni magát szakemberekre, és elfogadni a segítségüket. Tíz év múlva például nagyon jó lenne a kertben sütögetni úgy, hogy mindketten meggyógyultunk, és nem kell antidepresszánsokat szednünk, és csak boldogan és önfeledten ünneplünk valami teljesen hétköznapi dolgot.

De most még, legrosszabb dolog azt látni, hogy körülöttem a családom teljesen el van veszve a problémáival, és bár anyukám nagyon próbálkozik, ő is beismeri, hogy nem tud kimászni a gödörből. A húgomon is látom a testképzavarát, és azt is ahogy kapcsolódni próbál, és látom benne azt, ahogy én próbáltam kapcsolódni annak idején, és azt ahogy én utáltam magam korábban, és még a lázadási formái is hasonlóak voltak egy darabig. Nagy közhely ezt mondani persze, de valóban volt olyan, hogy hazamentem és ugyan azt csinálta titokban, mint amit én csináltam kisebb koromban, és ugyan úgy hazudott róla, mint ahogy én hazudtam volna, egészen addig, amíg megnyugtattam, hogy én is csináltam már ilyet, és nem kell rejtegetnie a müzlit, amit a kamrából hozott ki, pont akkora mennyiségben, hogy ne legyen feltűnő, hogy fogyott belőle. Anyukámnak eléggé mániája az egészséges étkezés, olyan szinten, hogy nem fogyasztottunk nagyon édességet az ünnepeken kívül, és nem nagyon volt otthon klasszikus nasi, mondjuk csokik és hasonlók. Alkalmadtán ettünk együtt a filmhez sósságokat, de mindig meg kellett kérdezni, és volt egy időpont, ami után már nem lehetett enni. Ezért egy ponton mindkettőnk életében eljött a pont amikor titokban kezdtünk édeséget enni. Persze sütitket rendszeresen sütöttünk, de egy kisgyerek néha vágyik a töményebb édességekre, főleg, ha ezt látja az iskolában. Visszanézve ez a fajta étkezés nem feltétlenül volt rossz, bár én több szabadságot fogok ebben engedni a gyerekeimnek talán. Az igazi probléma később jött el, amikor egy kicsit mindannyiunknál evészavar kezdett jelentkezni. Eleinte nálam inkább stresszevés volt jellemző, ez viszont később átalakult nem evéssé. Pár hónap alatt hét kilót fogytam, ami jobb ahhoz képest, ami a legtöbb evészavarral küzdő embernél jellemző. Az elmúlt hónapban ebből kettőt tudtam visszasedni. Szerintem nálam az

összes mentális probléma a depresszióm alakulásától függ, és így, hogy beállított gyógyszeren vagyok már pár hónapja, mindent sokkal könnyebben kezelek, és a kényszereim mellett ez az evészavarra is érvényes.

Nagyon fontosnak tartom a mentális egészséget, ezért a jövőben szeretnék másokon segíteni ezzel kapcsolatban. Az idő előrehaladtával, már egyre több ember foglalkozik mentális problémákkal, és bár a nagypapámnak a kapálás volt a terápia, ma már így hogy ennyire előrehaladott állapotban van a pszichológia, vannak hatékonyabb módok a problémák kezelésére. Viszont éppen azért, mert ez egy viszonylag új dolog, nagyon felkapott szakma lett, főleg a generációm körében. Nagyon nehéz bekerülni pszichológia szakra, szinte bármelyik egyetemre, és részben ezért, részben pedig azért, mert nem tudom, hogy egy szakmaként mennyire bírnám ezt a terhelést, nem pszichológus szeretnék lenni, és nem ezt a módot szeretném választani arra, hogy segítsek másokon. Ennek ellenére, az egyetemet, majd szeretném elvégezni azért egyszer, ha már lesz egy másik diplomám, és be tudok kerülni a szakra. Szakmámnak inkább egy olyan irányt szeretnék elsősorban, ami változatos, de lehetőséget tud biztosítani nekem arra, hogy a családomnak mindent meg tudjak majd adni a jövőben. Illetve arra, hogy ne kelljen másoktól függenem anyagilag, és talpra tudjak állni. Ideális esetben a karrierem szerintem tíz év múlva el tud jutni egy olyan fázisba, ahol már viszonylag független vagyok anyagilag. Illetve szeretnék írással is foglalkozni emellett, és tíz év múlva, remélem tényleg eljutok oda, hogy kiadjak egy könyvet.

A saját történeteimben sajnos sokszor nem hiszek eléggé, ezért a legtöbb regény ötletem pár oldal után kifulladt, és nekem pedig elment a kedvem az egésztől. Ezek után a kudarcok után azon kezdtem gondolkodni, hogy hogyan tudnám ezt a vonalat mások segítségével összekötni. Azt, hogy ötleteket adjak az öngyógyításra elvetettem, mivel veszélyes terepnek tartom ezt pszichológusi végzettség nélkül, illetve nem akarom, hogy bárkinek is az legyen a tanulsága belőle, hogy nem kell szakemberhez fordulni. Ezért a saját tapasztalataimról való beszámolást egy regény keretein belül jegeltem. Végül a legjobb ötletem az lett, hogy gyerekeknek szóló könyveket írok kezdésnek. Az első célom az önszeretet téma feldolgozása. A korosztályomból szerintem nem is ismerek egy olyan lányt sem, aki soha nem küzdött valamilyen testképzavarral. Persze a fiúkat is érinti ez a probléma, csak ők kevésbé fejezik ki ezeket a szorongásokat sajnos, mert sok esetben még mindig jelen van ez a társadalmi nyomás, hogy nem férfias beszélni az érzéseinkről, így nem mondhatnám őszintén azt, hogy egy olyan fiúval sem találkoztam, akit ne érintene ez a probléma. Szerintem nagyon tanulságos lenne kisgyerekeknek írni ezért erről egy rajzos mesekönyv formában. Azt, hogy ezzel elkészüljek

tíz év múlva reális célnak tartom, bár lehet, hogy akár rövidebb távon is meg tudom valósítani. Emiatt lehet inkább úgy fogalmazok, hogy tíz év múlva úgy képzelem el magam, hogy már ki van adva egy pár mesekönyvem, és éppen dolgozok egy komolyabb, idősebb korosztálynak szóló regényen. Akármilyen rosszul is érzem magam, hogy a fő hivatásomnak nem egy segítő pályát szeretnék választani, azért azt hiszem valahol érthető, hogy miért döntöttem így. A családomnak szeretnék mindent megadni, és emellett majd önkénteskedni is, hogy ne mondjak le teljesen a segítő pályáról.

Tíz éves koromban egy születésnapi bulin, az ünnepelt anyukája adott nekünk papírokat, és azt mondta írjuk rá, hogy hogyan képzeljük el magunkat tíz év múlva. Azt mondta ezt elteszi, és visszaadja, ha eltelt ez a tíz év. Valószínűleg ezt a papírt soha nem fogom látni, de egy dologra még emlékszem azok közül, amit felírtam rá. Ez pedig az, hogy gyerekeim lesznek. Nevettek rajtam a szüleim, és a barátnőm anyukája, bár akkor nem értettem miért, de mostmár látom, hogy húsz éves koromban még nem szeretnék anyuka lenni. Azonban, ha most, majdnem tizennyolc évesen tíz év múlva elképzelem magam, akkor már reális, hogy lesz egy gyermekem. Ezt per pillanat a barátommal képzelem el, és nem vagyok benne biztos, hogy 2035-ben már meglesz, de hogy próbálkozni fogunk vele az biztos. Elég stabil a kapcsolatunk ahhoz, hogy ez megtörténhessen, már csak annyi hiányzik, hogy ez így is maradjon még sokáig. De azt hiszem így fog.

A lezárása ennek a szövegnek még a kezdésnél is nehezebben ment. Azt, hogy szisztematikusan sikerült haladnom végig, nem állítom, ahogy azt sem, hogy mindent le tudtam írni. Írás közben rengeteget szorongtam, hogy nem fogok a kritériumoknak megfelelni, és azon, hogy nem teljesen arányosak a bekezdések egymáshoz képest. Azon is aggódtam, hogy túl sokat mondok magamról, és az olvasó csak szörnyülködni fog, hogy milyen személyes írásba olvasott bele, pedig nem is ez volt a cél, és csak indokolatlanul az olvasóra öntöttem a traumáim, és nehézségeim egy részét. Azt gondolom, hogy így a szövegem végén, biztosan nem meglepő, hogy ilyeneken gondolkoztam mellékesen miközben próbáltam magam kifejezni. Valamennyire, még saját magam szerint is sikerült átadnom egy kis darabot a személyiségemből, az összeszedetlenségemmel, és az összes zavarommal együtt. Még utólag, visszanézve a munkámra, is csak reménykedem, hogy mindent jól csináltam. De legalább a szabadkozást, csak a végén engedtem meg magamnak, és egyszer sem kértem bocsánatot, se magamtól, se a szövegtől, vagy attól aki olvassa, amiért ilyen vagyok, amilyen.

